

บทที่ 7

บทสรุป

ในการศึกษาทฤษฎีทางจิตวิทยาของคนรักร่วมเพศ พฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคม และการปรากฏเรื่องรักร่วมเพศในวรรณกรรมไทยก่อน พ.ศ. 2516 เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์การนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในนวนิยายไทย พ.ศ. 2516-พ.ศ. 2525 พบว่ารักร่วมเพศ (Homosexuality) หมายถึงการมีความลุ่มหลงเพศกับคนเพศเดียวกัน ถ้าเป็นชายเรียกสั้น ๆ ว่าเกย์ ผู้หญิงเรียกว่าเลสเบี้ยนหรือเกย์ สำหรับบุคคลที่สามารถมีความลุ่มหลงเพศทั้งกับเพศเดียวกับตนและกับต่างเพศเรียกว่า ไบเซ็กชวล (Bisexuality) ส่วนคนที่ไม่ยอมรับเพศแท้จริงของตนโดยแต่งตัวและมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามตลอดเวลา รวมทั้งมีความปรารถนาในการเปลี่ยนเพศ เรียกว่าแปลงเพศ (Transsexual) พวกสีกเพศ (Transvestite) หมายถึงบุคคลที่มีความลุ่มหลงความพอใจทางเพศจากการได้แต่งตัว แต่งหน้าหรือแสดงท่าทางของเพศตรงข้ามกับเพศของตน อาจกระทำโดยเปิดเผยหรือซ่อนเร้นและกะเทย (Hermaphrodite) หมายถึงคนที่มีอวัยวะของทั้งผู้หญิงกับผู้ชายอยู่ในคน ๆ เดียวกัน ซึ่งแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ กะเทยแท้และกะเทยเทียม ทั้งนี้ความหมายบางประการที่กล่าวมามีความแตกต่างจากความหมายที่สังคมกำหนดไว้ คือคำว่ากะเทยและสีกเพศนั้น สังคมใช้เรียกคนรักร่วมเพศโดยทั่วไปมาแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน โดยที่ทางทฤษฎีนั้น กะเทยและสีกเพศไม่จำเป็นต้องเป็นรักร่วมเพศเสมอไป สำหรับการศึกษาถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมพบว่า รักร่วมเพศนี้เป็เรื่องเก่าแก่ที่เกิดขึ้นพร้อมกับมนุษยชาติ การยอมรับหรือปฏิเสธพฤติกรรมดังกล่าวขึ้นอยู่กับยุคสมัยและความนิยมของแต่ละสังคม สำหรับสังคมไทยในอดีต เรื่องรักร่วมเพศเป็นเรื่องเสื่อมเสีย ตามกฎหมายเทศบาลกล่าวหาว่ารังที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศหรือที่เรียกว่า เล่นเพื่อนจะได้รับการลงโทษอย่างรุนแรงสำหรับ

สมัยปัจจุวัณการที่สังคมเปลี่ยนแปลงไปมีผลให้คนรักร่วมเพศกล้าเปิดเผยตนต่อสังคมมากยิ่งขึ้น ประกอบกับกฎหมายก็ไม่มีบทลงโทษคนรักร่วมเพศ ๆ จึงเริ่มเป็นที่รู้จักแพร่หลายในสังคม จนกลายเป็นวัตถุติดขิ้นใหม่ของนักประพันธ์ อย่างไรก็ตามเมื่อศึกษาถึงการนำเรื่องรักร่วมเพศ มาใช้ในวรรณกรรมก่อน พ.ศ. 2516 พบว่าแม้เรื่องรักร่วมเพศในอดีตจะเป็นเรื่องเลียดหาย นำอัปอาาย แต่เนื่องจากวรรณกรรมกับสังคมมีความผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง ดังนั้น ในวรรณกรรม ยุคก่อนนวนิยายและช่วงกำเนิดนวนิยายจนถึง พ.ศ. 2516 จึงปรากฏเรื่องรักร่วมเพศในงานวรรณกรรมด้วยเช่นกัน ในช่วงก่อนนวนิยายพบในงานของสุนทรภู่และคุณลู่วรรณและช่วง นวนิยายก่อน พ.ศ. 2516 พบในนวนิยาย 3 เรื่องคือ สินดาราชองอุษณา เพลิงธรรม มนุษย์ของลู่ภาวี เทวดล และ รักที่หลุดลอย ของลักษณ โรจนมา แต่ลักษณะการเสนอเรื่องรัก ร่วมเพศดังกล่าวผู้ประพันธ์ไม่มีเจตนา เสนอถึงเรื่องรักร่วมเพศโดยตรง เพียงแต่นำสิ่งที่มีอยู่ ในสังคมมาเสนอ โดยมุ่งหมายที่มอบความบันเทิงให้ผู้อ่านมากกว่าแ่งคิด

เมื่อศึกษาถึงการนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2516- พ.ศ. 2525 โดยอาศัยหัวข้อทั้งสามประการข้างต้นเป็นพื้นฐาน พบว่าการเปลี่ยนแปลงทาง วรรณกรรมสัง เหตุการณ์วันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 และการเปลี่ยนแปลงทางสภาพ สังคมซึ่งทำให้คนรักร่วมเพศกล้าเปิดเผยตนดังกล่าวมาแล้ว ได้ส่งผลกระทบต่อ นวนิยายไทย โดยนักประพันธ์นำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในการเขียนนวนิยาย ซึ่งเมื่อวิเคราะห์ ถึงลักษณะการนำมาใช้ โดยพิจารณาถึงลั้วนประกอบของนวนิยาย พบว่านักเขียนนำเรื่องรัก ร่วมเพศไปใช้ในนวนิยายดังนี้คือ

1. ใช้เป็นแก่นเรื่องของนวนิยาย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสนใจของนักเขียนที่มี ต่อกลุ่มคนรักร่วมเพศอย่างจริงจัง เนื่องจากนักเขียนต้องสร้างตัวละครและเหตุการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับคนรักร่วมเพศเพื่อให้เรื่องที่เขียนบรรลุถึงแก่นเรื่องที่ตั้งใจเสนอ นวนิยายดังกล่าว มีจำนวน 3 เรื่องและได้แสดงถึงประเภทของคนรักร่วมเพศต่างกัน 3 แบบคือ

1.1 คนแปลงเพศหรือที่ถูกเรียกว่ากะเทย ในเรื่อง ทางล่ายที่ล่ำม ของ กิรตี ชนาลักษณะงานเขียนของกิรตี มีจุดประสงค์เพื่อสื่อในการทำความเข้าใจต่อผู้อ่าน

ให้มองเห็นความขมขื่นของกะเทย ซึ่งเป็นมุมหนึ่งของชีวิตในสังคม แต่คนในสังคมส่วนใหญ่เพิกเฉย

1.2 เกย์หรือไบเซกชวล ในเรื่อง ประตูที่ปิดตาย ของกฤษณา อโศกสิน ประเด็นที่กฤษณา เล่นนอคือปัญหาทางสังคมแบบใหม่ที่เกิดจากเกย์ที่ไม่กล้าแสดงตนต่อสายตาสังคม แต่ปกปิดด้วยการแต่งงาน ทำให้เกิดเป็นปัญหาของครอบครัว และปัญหาทางสังคมสืบต่อไป

1.3 เลลเปียนในเรื่อง เงาพระจันทร์ ของโสภาค สุวรรณ โสภาคแสดงจุดประสงค์ไว้ว่าต้องการเขียนเรื่องนี้ เพื่อให้สังคมมีความเข้าใจ เห็นใจคนรักร่วมเพศมากยิ่งขึ้น แต่เนื่องจากทัศนคติส่วนตัวของโสภาคที่ยังไม่เข้าใจหรือเห็นใจคนรักร่วมเพศอย่างถ่องแท้ ผลงานที่แสดงออกมามีเป็นปัญหาของคนที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเลลเปียนและได้รับความเดือดร้อนนานาประการจากเรื่องเกี่ยวข้องนั้น

การเขียนนวนิยายโดยมีเรื่องรักร่วมเพศเป็นแก่นเรื่องนี้ นักเขียนจำต้องเล่นความรู้เกี่ยวกับคนรักร่วมเพศซึ่งส่วนหนึ่งเป็นข้อมูลทางวิชาการออกมาในรูปของการให้ความรู้ขึ้นเทิงจากการศึกษาพบว่านักเขียนยังสนใจใช้กลวิธีในการเล่นเรื่องแบบเก่า คือใช้บทบรรยาย บทสนทนาและจดหมายในการเล่นข้อมูลความรู้เหล่านั้น โดยกำหนดตัวละครที่เหมาะสมให้เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้นั้นเช่นนายแพทย์ ด้วยเหตุที่นักเขียนใช้กลวิธีแบบเก่าเล่นนวนิยายแนวใหม่ในงานบางชิ้น จึงแสดงให้เห็นถึงอุปสรรคในการนำเรื่องรักร่วมเพศมาเขียนเป็นแก่นเรื่อง ข้อบ่งชี้อุปสรรคดังกล่าวได้แก่บทสนทนาที่ไม่สมจริง หรือขนาดความยาวของเรื่องที่ไม่อาจปิดได้เล่นนวนิยายแนวอื่น

อนึ่ง แม้นักเขียนสนใจค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับคนรักร่วมเพศมาเล่นต่อผู้อ่าน แต่ก็ยังคงใช้ศัพท์บางคำตามความเข้าใจของสังคมเช่นคำว่ากะเทยและลักเพศ เป็นต้น

2. ใช้สร้างเป็นตัวละคร ปรากฏว่าการนำคนรักร่วมเพศมาใช้เป็นตัวละครในนวนิยายเป็นที่แพร่หลายกว่าการใช้เป็นแก่นเรื่อง โดยใช้เป็นทั้งตัวละครเอกและตัวละครรอง ตัวละครดังกล่าวแสดงประเภทของคนรักร่วมเพศอย่างหลากหลาย จากการวิเคราะห์นวนิยายจำนวน 12 เรื่องที่มีตัวละครรักร่วมเพศพบว่า ในการเล่นตัวละครรักร่วมเพศนั้นมี 2 ลักษณะคือ ประการที่หนึ่ง ผู้ประพันธ์สอดแทรกปัญหาของคนรักร่วมเพศ ตลอดจนทัศนคติ

ทางสังคมที่มีต่อคนรักร่วมเพศประกอบด้วย อีกลักษณะหนึ่งคือนักประพันธ์สร้างตัวละคร
รักร่วมเพศ โดยมีจุดมุ่งหมายที่การเล่นเพื่อความบันเทิงต่อผู้อ่านเป็นสำคัญ

การสร้างตัวละครรักร่วมเพศนี้ แม้นักเขียนอาจจำเป็นต้องหากวิธีแบบใหม่ใน
การเล่นเพื่ออธิบายถึงบุคลิกตัวละครซึ่งเป็นลักษณะใหม่ในนวนิยาย จากการศึกษาพบว่า
โดยทั่วไปนักเขียนที่เล่นตัวละครรักร่วมเพศอย่างฉิวเฉียดไม่ประสบปัญหา เรื่องกลวิธีการ
เล่น โดยยังคงใช้กลวิธีแบบเก่า ยกเว้นในงานของสุวรรณี สุคนธาซึ่งมีตัวละครรักร่วมเพศ
ปรากฏเป็นจำนวนมาก สุวรรณีใช้กลวิธีการเลือกสรรภาษามาใช้ในการบรรยายและใน
บทสนทนาของตัวละครต่างไปจากการเขียนถึงตัวละครอื่น เป็นการช่วยสร้างภาพคนรัก-
ร่วมเพศได้ชัดเจนขึ้น สำหรับงานเขียนของกฤษณา ซึ่งมีความตั้งใจในการสร้างตัวละคร
รักร่วมเพศในนวนิยายนั้น กฤษณาใช้กลวิธีการเปรียบเทียบในการอธิบายบุคลิกของตัวละคร
และเขียนถึงฉากรักของตัวละครร่วมเพศเพื่ออธิบายถึงอารมณ์รักในเพศเดียวกันของตัวละคร
แม้กลวิธีของกฤษณาไม่มีความแปลกใหม่ในด้านหลักเกณฑ์ แต่หากพิจารณาถึงงานเขียน
โดยทั่วไปของกฤษณา จะพบว่าในการเล่นตัวละครรักร่วมเพศนี้ กฤษณาใช้กลวิธีต่างไป
จากที่เคยใช้เขียนนวนิยายเรื่องอื่น

อย่างไรก็ตาม จำนวนนวนิยายที่มีเรื่องรักร่วมเพศปรากฏอยู่จำนวน 15 เรื่องนี้
ได้สะท้อนให้เห็นถึงความเคลื่อนไหวของกลุ่มคนรักร่วมเพศในสังคมช่วง พ.ศ. 2516-
พ.ศ. 2525 ว่ามีการปรากฏตัวขึ้นมากเป็นที่ผิดสังเกต อันเป็นเหตุให้นักเขียนนำมาใช้
ในการสร้างนวนิยายทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ และในนวนิยายบางเรื่องผู้แต่งแต่งปรากฏ
การอ้างสังคมเกี่ยวกับการแสดงตัวของกลุ่มคนรักร่วมเพศไว้ด้วย ทั้งนี้แสดงให้เห็นถึง
ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างสังคมกับวรรณกรรมในด้านการมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน นวนิยาย
แนวรักร่วมเพศของไทยจึงเกิดขึ้นเพราะสภาพทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญ

จากการวิเคราะห์ถึงการนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในนวนิยายไทย ในแง่สิ่งผล
กระทบถึงวงการนวนิยายไทย พบว่ามีผลกระทบ 2 ประการคือ

ในประการแรกทางด้านบทบาทของตัวละครซึ่งแต่เดิมบทบาทสำคัญเช่นนางเอกหรือ
พระเอกเป็นชายจริงหญิงแท้ มาบัดนี้คนรักร่วมเพศมีโอกาสดำเนินบทบาทนั้น อันมีประโยชน์แก่

นวนิยายไทยในแง่สร้างความสำเร็จมากยิ่งขึ้น เนื่องจากนวนิยายนิเวศน์ลุ่มค่าก่อดูอยู่ที่ชีวิต
 เพศหนึ่งเพศใดโดยเฉพาะ ในฐานะลุ่มค่าอีกหนึ่งในสังคม คนรักร่วมเพศควรมีสิทธิปรากฏ
 เป็นตัวละครเอกหรือตัวละครรองในนวนิยายเช่นเดียวกับลุ่มค่าชายหญิงคนอื่น ๆ

ประการที่สอง ในด้านเนื้อหา นอกจากจะสร้างความปลอดภัยให้แก่เนื้อหาแล้ว
 การนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในนวนิยายโดยผู้แต่งศึกษาชีวิตคนรักร่วมเพศอย่างจริงจัง ทั้ง
 ทางด้านวิชาการและการแสวงหาความรู้ด้วยวิธีการอื่น แล้วนำข้อมูลที่ได้นั้นสอดแทรกไว้ใน
 นวนิยาย นับเป็นการเพิ่มคุณค่าให้แก่นวนิยาย มีนวนิยายเป็นจำนวนมากหลาย เรื่องที่นักเขียน
 สามารถเล่นเรื่องราวนวนิยายของคนรักร่วมเพศได้โดยไม่จำเป็นต้องค้นคว้าจากตำรา นักเขียนเพียง
 แต่ศึกษาจากชีวิตจริงที่พบเห็นในสังคม ซึ่งย่อมมีความใกล้เคียงกับข้อมูลทางทฤษฎีที่นักวิชาการ
 ศึกษาจากความเป็นจริง แต่การที่ปรากฏว่ามีนักเขียนบางคนให้ความสนใจศึกษาข้อมูลของ
 เรื่องที่จะเขียนอย่างจริงจัง เพื่อเล่นลุ่มค่ารู้ขึ้นเป็นสาระและมีความถูกต้องต่อผู้อ่าน ย่อม
 เป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการด้านลุ่มค่าในเนื้อหาของนวนิยายไทย

เนื่องจากช่วงเวลา พ.ศ. 2516 - พ.ศ. 2525 นี้ เรื่องรักร่วมเพศเพิ่ง
 ปรากฏในนวนิยายไทยอย่างกว้างขวาง ดังนั้น ลักษณะที่ปรากฏย่อมมีความหลากหลาย
 ตามทัศนะส่วนตัวของผู้ประพันธ์ที่มองเรื่องรักร่วมเพศด้วยสายตาที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึง
 จำเป็นต้องศึกษาถึงลักษณะสำคัญที่ปรากฏและมีผลต่อวงการนวนิยาย นั่นคือลักษณะการ
 นำมาใช้ ดังนั้น สำหรับผู้ที่มีความสนใจในหัวข้อนี้และต้องการศึกษาเพิ่มเติม อาจศึกษา
 ได้ถึงรายละเอียด ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าน่าสนใจที่จะทำการศึกษาวิเคราะห์ใน 2 ประเด็นคือ

ประเด็นแรก ศึกษาวิเคราะห์ด้านการใช้ภาษาว่า ในการเขียนถึงตัวละครลักษณะ
 ใหม่นี้ นักเขียนได้พยายามหาวิธีการใช้ภาษาแตกต่างจากภาษาที่ใช้ในการเขียนเรื่องธรรมดา
 เพียงไร เพื่อช่วยให้ผู้อ่านแลเห็นบุคลิกตลอดจนเข้าใจความรู้สึกภายในใจซึ่งเป็นสิ่งละเอียดอ่อน
 และต้องอาศัยจิตวิทยาในการทำความเข้าใจความรู้สึกนั้น เช่นในงานเขียนของสุวรรณี สุคนธา
 ที่ใช้คำวิเศษณ์เป็นจำนวนมาก และเป็นคำที่เลือกสรรอย่างพิถีพิถันมาใช้ในกระแสแสดงลักษณะ
 ของคนรักร่วมเพศแทนการบรรยายอย่างตรงไปตรงมา

ประเด็นที่ล่อง คือการศึกษาถึงความขัดแย้ง (conflict) ของตัวละครกร่วมเพศ ซึ่งในการศึกษาถึงหัวข้อนี้ ผู้ศึกษาควรคำนึงของนักเขียนที่ต้องการแสดงถึงความขัดแย้งเป็นสำคัญ เช่นในงานเขียนของกฤษณา อโศกสิน หรือของ กิรติ ช่นา เป็นจำนวนมากพอที่จะทำการวิเคราะห์ถึงรายละเอียดอย่างลึกซึ้งได้ ซึ่งการศึกษาทั้งสองประเด็นนี้จะมีส่วนช่วยทำให้มองเห็นพัฒนาการด้านการแตงนวนิยายของนักเขียนไทยมากยิ่งขึ้น

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า เรื่องกร่วมเพศในนวนิยายไทยเป็นสิ่งใหม่ที่เพิ่งนิยมเขียนกันอย่างแพร่หลาย โดยมีล่องพลังจุมเป็นแรงผลักดันสำคัญ ฉะนั้น ในกาลเวลาเบื้องต้นหากสังคมให้ความสนใจกลุ่มคนกร่วมเพศน้อยลง อาจเป็นด้วยเพราะเกิดความเคยชินหรือด้วยประการใดก็ตาม นวนิยายในฐานะที่มีส่วนสัมพันธ์กับสังคมอาจเล่นอ เรื่องกร่วมเพศเป็นจำนวนลดน้อยลงด้วย นักประพันธ์อาจละไม่นำเรื่องกร่วมเพศมาเป็นแก่นเรื่องหรือโครงเรื่องย่อย แต่สิ่งที่จะคงเหลืออยู่ในนวนิยายเกี่ยวกับคนกร่วมเพศตามความเห็นของผู้วิจัยคือ ตัวละคร ซึ่งอาจมีบทบาทสำคัญมากน้อยตามจุดประสงค์ในการเขียนของผู้ประพันธ์ และตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายช่วงต่อไป จะมีลักษณะที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจว่าเป็นคนกร่วมเพศโดยนักเขียนไม่จำเป็นต้องให้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครมากเท่านวนิยายในช่วง พ.ศ. 2516-พ.ศ. 2525 ที่นักเขียนจำเป็นต้องให้ข้อมูลด้านสาเหตุหรือความขัดแย้งประกอบไปด้วย ในเวลาข้างหน้าตัวละครดังกล่าวอาจปรากฏในนวนิยายเช่นตัวละครปกติ เนื่องจากผู้อ่านมีประสบการณ์หรือความรู้เกี่ยวกับคนกร่วมเพศพอสมควร การบรรยายอย่างลึกซึ้งจึงไม่ใช่สิ่งจำเป็นอันจะมีผลช่วยเปิดโอกาสให้นักเขียนมีความปลอดโปร่งในการเล่นเรื่องและอาจมีผลให้นักเขียนสร้างตัวละครเหล่านี้ในแง่มุมใหม่ที่นำสนใจมากยิ่งขึ้น

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมไทย ในแง่วรรณคดีเปรียบเทียบ โดยศึกษาถึงทฤษฎีทางจิตวิทยา เกี่ยวกับคนกร่วมเพศและพฤติกรรมกร่วมเพศในสังคม ประกอบการวิเคราะห์เปรียบเทียบนวนิยายบาง เรื่องที่ใช้กลวิธีเล่นอ เรื่องกร่วมเพศในแง่มุมและทัศนคติต่าง ๆ ตลอดจนเล่นอแนวทางหรือชี้แนะประเด็นปัญหาใหม่ในการค้นคว้าวิจัยนวนิยายไทยที่เล่นอเรื่องกร่วมเพศในหัวข้ออื่น ๆ อันจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาและเข้าใจวรรณกรรมไทยในแวดวงที่กว้างขวาง และมีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น